

Vetrov sin

(Pravljica)

»Naposled je napočil dan, da spoznaš mojo moč in moje carstvo,« je rekel Veter svojemu sinu. »Vkrcaj te bom na ladjo, ki sem jo dal zgraditi samo zate. Ti boš samo krmaril in ladja te bo nesla, kamor boš hotel. Toda pazi in ne poslušaj ljudi, ki jih boš srečal! Ne zmešni se za njihove besede, ker boš doživel neprijetna razočaranja.«

Vetrov sin je odplul. Veter je začel pihati. Jadra so se napela in ladja je hitreje zaplula. Otrok je bil kmalu na odprtem morju. Veter je močneje zapihal. Kljun ladje je rezal valove in poskakoval ko žrebe. Dečku se je zdelo, da leti.

Ladja je naglo drvela, gnana od vetra. Mali krmar se je zdaj spomnil očetovih besed. Obrnil je krmilo in ladja je zaplula proti vetru. Valovi so udarjali ob ladjo in nanjo. Dečko je mirno stal pri krmilu. Vedel je, da mu oče Veter ne bo storil nič hudega.

Nenadoma je opazil prevrnjeno ladjo. Valovi so se igrali z njo ko z orehovo lupino. Brodolomci so plavali na deskah in klicali na pomoč.

Dečko se je spomnil očetovih besed in plul dalje. Toda vpitje nesrečnežev je ganilo njegovo srce ter je obrnil ladjo proti brodolomcem.

Veter je ko na povelje nehal divjati. Dečko je brodolomcem vrgel vrh za reševanje. Nesrečneži so se drug za drugim rešili.

Ko so brodolomci videli na ladji samo dečka, so ga radovedno izpraševali o njegovem poreklu in življenju. On jim je odgovarjal, samo tega ni povedal, da je Vetrov sin, ker se je bal maščevanja.

Valovi so se pomirili. Ladja je težko plula naprej. M. uli so trije dnevi. Brodolomcem je presedala ta počasna vožnja. Tudi hrane je začelo primanjkovati. Godrnjali so.

Dečko je vse mirno poslušal. Prej so preklinjali veter, zdaj pa so ga klicali na pomoč. Dečko je zaprosil očeta, naj spet zapiha. Veter je ustregel njegovi želji.

Mornarji so skočili vsak na svoje mesto, kakor so bili vajeni na svoji ladji. Veter je vse huje divjal. Ladja je škripala pod njegovimi udarci in se le s težavo prebijala skozi valove.

Preplašeni mornarji so pritekli k dečku, ki je mirno krmaril, in so vpili:

»Ali si hudobec in nas spet vodiš v propast? Izkrcaj nas na najbližji obali, drugače jo boš izkupil!«

Dečko je mirno odgovoril:

»Ne morem menjati smeri.«

»Vrzi ga v morje!« je nato zavpil eden izmed mornarjev.

Dečka je prevzel velik strah, ker je iz oči mornarjev čital mržnjo in maščevalnost.

»Zemlja, zemlja!« je zavpil drug mornar in je pokazal na desno.

»Obrni ladjo proti bregu!« so zavpili mornarji. Dečko je ubogal.

»To je drugič, da ne ubogam očeta,« si je mislil dečko. »Bog ve, kaj me bo spet zadelo.«

Ko se je ladja približala obali, se je morje pomirilo. Mornarji so poskakali na kopno, ne da bi se dečku zahvalili.

Mali krmar je zaman čakal, da bi zapihal veter. Ladja se ni zganila. Dečku je bilo žal, da ni bil ubogal očeta. Začel je jokati.

Nenadoma je zaslišal okrog jambora čuden glas.

»Aha, kesaj se! Upam, da si spoznal svet in ljudi.«

Dečko je spoznal glas svojega očeta in se razveselil.

Veter je govoril:

»Da, sin, mislim, da te je minulo veselje do tega, da bi se spet približal ljudem. Splošno pa sem s teboj zadovoljen. Imaš dobro, plemenito srce, toda zapomni si, da je v življe-

nju še nekaj večjega močnejšega od sočutja. To je glas dolžnosti, katerega moramo v prvi vrsti poslušati. Ti boš moj naslednik v zraku, na morju in na zemlji. Svojo dolžnost boš moral vršiti, čeprav ti bo pokalo srce, ko boš videl, kako ljudje padajo in poginjajo v borbi s teboj. Upam, da si me razumeš. Kdor svoje dolžnosti ne izvršuje vestno, propade. Kaj bi bilo morje brez vetra? In kak bi bil zrak brez gibanja?«

SMEJTE SE!

Kaj je najvažnejše ob prometni nesreči?

Luka: »Pri vsaki prometni nesreči je najvažnejša prisotnost duha. Kaj praviš k temu, Tone?«

Tone: »Mislim, da to ni najvažnejše.«

Luka: »Ampak kaj?«

Tone: »Odsotnost telesa.«

Prijazna ugotovitev

Dama: »Dve stvari sta vam na poti, drugače bi bili kar dober plezalec.«

Gospod: »Katera mislite?«

Dama: »Vaše noge!«

Čudni časi...

Gospod pastirju: »Danes ni kar tako, moj ljubli! V današnjih časih morajo delati volno iz mleka.«

Pastir: »Ali je to kaj posebnega? Moje krave delajo mleko iz sena.«

in šlo je z vozom navzdol ob potoku, kjer se je nabirala voda v jesenski suši v gosti hosti.

Šest krepkih moških rok je hitro obrnilo kad, porinilo voz na kolovoz in že se je vračala voznica v vojaškem spremstvu v Vrhov dol.

Voz je postal pred čedno in prostorno vinogradno hišo. Domačinka je pokazala spremljevalcem na viničarijo in jih povabila prijazno:

»Gospodje, prosim vstopite, nekje v kleti ali prešnici boste našli gospoda mariborskega mestnega sodnika, katerega iščete.«

Dekle je odpeljalo voz naprej po kolovozu s topljo zahvalo za postrežljivost in je izreklo ob slovesu upanje na najbrž naglo protiuslugo.

Razgovori

Sprevod konj po dvorišču viničarije je kmalu privabil na spregled vojaško postavo moža petdesetletnika, ki je pritrdil, da je on Krištof Wildenrainer, mariborski mestni sodnik.

Konji so bili naglo privezani, postreženi s senom in še je vabil sodnik neznana častnika v sobo na razgovor in vino z opravičilom, da bo kmalu na mizi tudi kaj za pod zob, kakor hitro se bo vrnila hčerka.

Za mizo je zvedel gospod Krištof, da gosti pod svojo streho izredna poslanca, katera mu prinašata vesti o ponovno grozeči turški nevarnosti.

Mestni sodnik in obenem vojaški poveljnik Maribora je zvedel iz ust dveh očividcev, da kažejo vsa znamenja, gibanja in razpošiljanja rednih glasnikov na vse strani mogočnega turškega sultana to, da bodo doživeli hrvaški in slovenski kraji drugi turški naval s ciljem: nad Dunaj!

Ker ni znano, katero pot bo izbrala tokrat sultanova armada, je treba skrbno pripraviti vsa utrjena mesta in manjše trdnjave, katere je Turek že napadal, ko je hotel Nemcem zadati smrtni sunek. Skoraj sigurno je, da bo pri tem turškem pohodu Maribor v važni vlogi in radi tega sta morala na pot od turške granice, da opozorita mariborskega mestnega sodnika na težavno nalogo obrambe obdravskega mesta, katero je že enkrat tako sijajno kljubovalo oblegi mohamedanske vojske.

Kakor hitro sta omenila odposlanca gospodu Krištofu obrambo Maribora pod njegovim poveljstvom leta 1529., sta ga pognala v valove njemu najljubšega razgovora, kako je nasul izpred Dunaja bežičim Turkom popra pod pete, ko so trikrat zaman navlili na mariborsko obzidje.

Pređen je gospod sodnik obrazložil gostoma, da se razume na uspešen odpor napram mohamedancem, se je postavil pred oba v vsej svoji orjaški mogočnosti ter odločnosti s predstavo svoje osebnosti z besedami:

starosti, ki jih »motorizirani zdravniki redno pregleduje ter daje staršem koristne nasvete.

Umrl je prvi človek, ki ga je rešil Pasteur. Te dni je umrl v Parizu prvi človek, ki ga je ugriznil stekel pes, pa ni umrl od stekline. Piše se Jožef Mester. Znano je, da je bil do Pasteurja, ki je znašel cepivo proti steklini, neusmiljeno zapisan smrti v groznih mukah vsak, ki ga je ugrizel stekel pes. Ko je iznašel Pasteur svoje cepivo proti steklini, je bil Mester še majhen deček. Pasteur je na njem prvič preizkusil svoje cepivo in je čudovito uspel. Iz hvaležnosti do velikega rešitelja je potem stopil Mester v službo pri Pasteurjevem zavodu v Parizu, kjer je ostal do smrti.

(Dalje sledi)